

have aabenbart ogsaa influeret paa det ærede Udvalgs Stilling, og jeg erkender fuldt ud, at Udvalget i Aar, ved den Form, det har givet Lovforslaget, som det nu foreligger til Forhandling, har søgt at gøre Skel og Ret lige til begge Sider, paa den ene Side mod Jordejerne og paa den anden Side mod Stenfiskerne, som de kaldes. Men øverst af alle Hensyn staar for mig det Hensyn, at vore svage Kyster ikke blive udsatte yderligere for Angreb fra Havet, end de allerede ere. Det er vist faa Lænde, der ere saa udsatte for Havets Angreb som netop Danmark, idet vi ikke have Klippekyser, men svage Lerkyster og Sandkyser, og de Erfaringer, vi have gjort i det sidste Par Aar og netop i de sidste Par Dage ovre paa Jyllands Kyst, og som vi stadig gøre paa Sjællands Kyster, maa ganske naturligt opfordre mig, som har Ansvaret her lige over for eventuelle ny Lovbestemmelser, at være meget varsom paa dette Omraade. Der vil jo sikkert i den nærmeste Tid ikke kunne undgaa betydelige Udgifter til yderligere Sikring af Jyllands Vestkyst, og jeg har ogsaa i den sidste Tid maattet tage under Overvejelse, hvad der bør gøres oppe paa Kysten ved Helsingør og Hornbæk, idet Havet stadig undergraver Kysten der og sætter endogsaa nu Strandvejen i Fare. Jeg tvivler ikke om, at en fortsat Bortgraven af Materialer, Sten Grus og Sand ude i Havet i høj Grad vil fremme den Fare, som Kysten er udsat for, og, som sagt, jeg maa kende, at Udvalget har søgt at gøre Ret og Skel til begge Sider. Mine Betæneligheder lige over for Loven ere ogsaa paa mange Punkter og meget væsentlige Punkter svundne, siden jeg sidst havde den Ære at forhandle med det høje Ting om dette Lovforslag. Jeg paaskønner i høj Grad, at det ærede Udvalg har ladet Afstandsbestemmelserne, som indeholdtes i § 1 i Fjor, falde. De vare for mig et Hovedpunkt, som gjorde mig det ganske umuligt at gaa ind paa Lovforslaget; men da de ere bortfaldne, stiller det sig for mig saaledes, at man nu meget godt kan forhandle, ogsaa med Haab om at faa noget ud deraf. I Lovforslagets § 1 er derimod bibeholdt Forslag om, at Ejeren, naar der nedlægges Forbud, tillige skal være afskaaren fra at bortflytte de i Lovforslaget omhandlede Genstande fra den udyrkede og for Græsvækst blottede Standbred. Jeg er ligesom det sidste ærede Medlem, der talte, ikke uden Betænelighed ved denne Bestemmelse. Det ærede Medlem udtalte som sin Mening, at han til syvende og sidst lige saa godt

kunde springe i det som krybe i det. Jeg er endnu ikke klar paa, hvorvidt jeg bør springe paa denne Bestemmelse, og naar jeg ser hen til § 4, vokse mine Betæneligheder, idet jeg ser ganske anderledes paa denne Paragrafs Bestemmelser end det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage), som mente, at det netop mildnede Bestemmelsen. Jeg ser tværtimod en stor Fare i Bestemmelserne i § 4 for, at Bestemmelserne i § 1 om Standbredden skulle føre til, at Forbud, hvor de bør nedlægges, ikke ville blive nedlagte. Synsmændene vælges jo af Sognebeboerne, og Synsmændene ere jo, ligesom alle vi andre, Mennesker. De ere maaske endogsaa Medlemmer af Kommunalbestyrelsen, og naar de vide, at der i høj Grad trænges til Vejmateriale og til de Ting, som findes paa Strandbredden, vil det maaske falde dem lidt haardt at se ganske upartisk paa Sagen, og de ville krympe sig ved at nedlægge et Forbud paa en Kyst, naar dermed samtidig al Adgang for Kommunerne til at tage de Materialer, som findes paa Strandbredden, er afskaaren. Efter min Opfattelse ligger Faren netop i det obligatoriske i, at ved ethvert Forbud skal Strandbredden være indbefattet under Forbudet. Jeg fremhæver disse Betæneligheder, fordi det er en Ting, der bør nærmere overvejes. Med Hensyn til §§ 2 og 3 har jeg ikke noget at bemærke. De ere jo væsentlig redigerede som den nugældende Lov af 23de Januar 1862; kun andet Punktum i § 3 er nyt. Jeg skal gøre denne mere formelle Bemærkning, at det forekommer mig noget urimeligt, at man skal udstede særlig Opfordring til alle dem, der ere interesserede i Forbudet; det forekommer mig, at det maa være tilstrækkeligt at bruge i Opfordringen det Udtryk, at alle deri interesserede bør møde, men ikke derimod at rette en særlig Indbydelse til de forskellige Kommunalbestyrelser og til Stenfiskerne. Det forekommer mig, at naar i det hele taget samtlige interesserede blive indvarslede, maa de ogsaa selv sørge for at møde. Det kan dog ikke være Meningen, at man skal sende Indbydelse til hver enkelt Stenfisker Landet over. Med Hensyn til Afmærkningen af Kysten eller Vandet, som det ogsaa foreslaas, har jeg, som den ærede Ordfører meget rigtig bemærkede, paa et tidligere Tidspunkt sluttet mig til, at Afmærkningen bør være saa god og tydelig som muligt. Jeg kan dog ikke lade være at fremhæve her, at den maaske ikke er fuldt ud praktisk efter Udvalgets Forslag. Jeg kan ikke ret vel